

ledes, at de Indvendinger, som fra forskellig Side ere gjorte imod denne Lov, saa vidt mulig kunde afvæbnes, navnlig saaledes, at man gik i den Retning, som den i sin Tid i 1896 nedsatte Kommission har foreslaaet at gaa.

Frijs: Saa ofte der er kommet Lovforslag frem, som omhandlede denne Sag, er det jo blevet betonet, at det er et af de vanskeligste Felter at lovgive paa, og Vanskelighederne paatrænge sig mere og mere for hvert Aar, der gaar. For en Snes Aar siden kunde man dog støtte sig til Lægernes Autoritet med Hensyn til, at Staten havde en vis Ret til at forhindre, at disse Kønssygdomme udbredtes, og til at sørge for det store almene Bedste, selv om den derigennem skulde komme til at krænke den enkelte dybt. Det var det Standpunkt, man dengang indtog, og det er det Standpunkt, jeg har indtaget. Imidlertid er der siden den Tid hændet dette, at Lægestanden, som dengang var nogenlunde enig om det formaalstjenlige ved Kontrollen, nu indtager en helt anden Stilling; ja, der hæver sig endogsaa Stemmer, og det ikke af de ringeste, som paa-staa, at den nuværende Kontrol er farligere for den offentlige Sundhed end slet intet. Naar dette er Tilfældet, falder det Grundlag, hvorpaa man tidligere har ønsket at opretholde Kontrollen, bort, og jeg kan ikke se andet, end at den Del af Lovforslaget, som sigter hertil, har Ret, og at Øjeblikket er kommet til ikke længere at holde paa denne Kontrol. — Helt anderledes stiller det sig med den Del af Lovforslaget, som i Stedet for Kontrol sætter Straffebestemmelser for al hel eller delvis Ernæring ved Utugt. Det kan være meget smukt at ville reformere Verden, men jeg tror ikke, det lader sig gøre. Jeg tror ikke, at nok saa strenge Bestemmelser ville formindske det Forhold, der er, og som altid har været. Dernæst tror jeg, at Bestemmelser, der straffe dette at ernære sig fuldstændig eller delvis gennem Utugt, i Virkeligheden ikke lade sig gennemføre. Jeg tror, at de, som ville komme til at lide derunder, de, som ville blive straffede, er den allerlaveste Slags, det er dem, der ville kunne træffes paa Gaden til enhver Tid, og som søge deres Erhverv der, hvorimod hele den skjulte Prostitution, der jo, det kunne vi godt sige, strækker sig ganske overordentlig vidt, altid vil gaa Ram forbi. Jeg er bange for, hvis disse Straffebestemmelser indføres, at man derigennem indfører ny Bestemmelser, der kun ville blive et dødt

Bogstav; jeg er bange for, at det vil gaa med dem, som det gaar med de Straffebestemmelser, som vi have overfor en anden bestemt Art af Sædelighedsforbrydelser, at de vel eksistere, men aldrig anvendes. Det er noget af det uheldigste, uan kan gøre, fordi jeg tror, at det giver Ringeagt for Loven. Efter min Mening ville ikke alene Straffebestemmelserne for det at ernære sig ved Utugt, men ogsaa de, der angaa Opfordring til Utugt, være uigenneførlige. Der staar i Lovforslaget, at den, som ved Ord, Tegn eller paa anden utvetydig Maade paa offentlige Steder opfordrer til Utugt, skal straffes. Ja, hvad er „Ord“? I Almindelighed ville disse Ord, der skulle tages som en Opfordring til Utugt, vel ikke være saadanne, at de kunne konstateres. Og hvad er „Tegn“? Et Øjekast kan sige lige saa meget som meget andet; skal det være strafbart? Jeg tror det ikke.

Jeg ser meget godt, at naar man gaar til at ophæve den nu bestaaende Kontrol, løber man Fare for at komme ind i fuldstændig Lovløshed. Det er et betydningsfuldt Skridt, man gør, og jeg indser nok, at man ikke kan give fuldstændig løse Tøjler. Men jeg tror paa den anden Side ikke, at man kan komme videre end til at sætte strenge Straffebestemmelser for den Løstgængighed eller Utugt, som foraarsager Uorden paa offentlige Steder eller vækker Forargelse i de Lejligheder og Beboelser, hvor disse Mennesker, som ernære sig ved Utugt, ere boende. At tage et nærmere bestemt Standpunkt til dette Lovforslag, at sige bestemt, at man ikke kan gaa ind paa disse Bestemmelser, er naturligvis meget vanskeligt. Der kan jo i et Udvalg fremkomme Oplysninger, som kunne faa en til at se noget anderledes paa Sagerne, og det er muligt, at ogsaa disse Straffebestemmelser kunne modificeres gennem Udvalgsforhandlinger, men foreløbig, saaledes som Sagen staar nu, ser jeg ikke andet, end at man maa indskrænke sig til Bestemmelser, som straffe disse Forhold, naar de virkelig vække Uorden eller Forargelse.

Sørensen-Egaa: Den Sag, vi her behandle, er jo ikke ny. Det er en alvorlig Sag, og man følger med Opmærksomhed Landet over, hvad vi i Øjeblikket foretage os her paa Rigsdagen. Der er sikkert mange Mænd og Kvinder rundt omkring, som ere den højtærede Justitsminister taknemmelige for, at han har fremsat Forslaget, og ogsaa jeg vil tillade mig at sige Ministeren en Tak derfor. I 1901 havde